

Патријарх Порфирије: Бог као љубав на наш вапај, тежњу и чежњу одговара својим јављањем

На данашњи дан ми смо позвани да разумемо и да спознамо чињеницу да Бог јесте, да Он постоји, али ко је и какав је у пуноћи и шта Он по себи јесте – будући да је изван простора и времена, да је изван и споредног света, не изван у смислу простора географског, него у смислу суштине своје, у смислу да није могуће у ономе што је створено сместити у оквире својих могућности пуну спознају о томе ко је Бог и шта је Он по својој суштини – дакле, могуће је разумети – ако посматрамо свет око себе, ако у свему покушавамо да нађемо узрочно-последичну везу – да на крају крајева мора постојати нека сила, нека снага која покреће свет.

Друго, ако се питамо у смислу свега што постоји, будући да и сами и себе и собом имамо потребу за смислом, разумећемо да свет мора имати смисла, да творевина мора имати смисла, а има га само и искључиво ако смрт и пролазност нису последње станице постојања света и, нарочито, човека у њему. Наравно, могуће је и гледајући себе унутра, препознавајући савест, глас савести у себи, да разумемо да то не може бити продукт биохемијских процеса у нашем бићу, да је то глас који не можемо контролисати, да је то глас који нас опомиње, који нам указује и онда када то не виде други и када то чак и од себе скривамо да ли је нешто у реду или није у реду. Тај глас савести, као и читава творевина, указују да Бог јесте, али шта је Он по себи ми својим талентима, макар и досегли ту чињеницу и спознају постојања Бога, не можемо знати. Зато и говоримо о открочењу Божјем, тј. о љубави Божјој. Он као љубав на тај наш вапај, на нашу тежњу и чежњу, одговара својим јављањем. Много пута се Бог кроз историју јављао светим људима, јавља се и данас светим људима, а људски род је припремао поступно за пројаву у пуноћи онога што Он по себи јесте.

Дошавши у свет, Син Божји је узео на себе људску природу и у пуноћи открио ко је то Бог, какав је Бог и какав треба да буде човек. Ево, на дан Крштења Господа Исуса Христа, Бог се открива као заједница личности, Отац и Син и

Свети Дух, а не као монада која је сама себи довољна, која је самозаљубљена и којој не треба нико други. Открива се као један Бог, али три личности, где се три личности у савршенству и у љубави прожимају и тај свој суштински и природни начин постојања дају као модел живота рода људског. Да, мноштво је личности, мноштво појединаца, мноштво икона Божјих, али ниједна није сама себи довољна и свака налази пуноћу, смисао и лепоту живота у прожимању у љубави са другим људима и са другим личностима.

На дан Крштења Господњег јавио се Бог, открио се Бог као Света Тројица: Бог Отац гласом: Ово је Син мој љубљени; Дух Свети сишавши на Господа који се крштава; и, наравно, сам Господ Исус Христос. Ово је Син мој љубљени, Њега слушајте – то су речи Бога Оца. Само два пута послушања у нашем животу постоје, само две могућности слушања. Онда када бирамо пут без Бога слушамо искључиво и само свој острашћени глас, глас острашћеног и грешног човека, човека самољубивог, човека егоистичног, човека који завиди, човека који мрзи и који убија друге људе. Тај и такав глас слушамо онда када не слушамо глас Бога Оца који нам се открио на дан Крштења. Међутим, када слушамо глас Бога Оца онда слушамо реч Његовог Сина, а то је глас Јеванђеља. У том гласу јасно стоји да ми не треба да се одрекнемо свог гласа онаквог какав је он створен од Бога, онаквог какав је он по својој природи, него треба да се преображавамо, да се кроз покајање одричемо и ослобађамо егоистичног, а то значи гласа који не прихвата другог онда када се опредељујемо искључиво за то да морамо подредити све себи и свом интересу, својим страстима, своме греху, своме самољубљу.

Слушајући глас Јеванђеља, слушајући глас Сина, ми слушамо глас аутентичног човека, аутентичног себе. Слушамо онда глас себе који је уподобљен у Христу, који је преображен, који је освећен и просвећен, као што се освећује и просвећује и читава твар и читава природа на данашњи дан. Ми смо данас осветили воду Богојављенску, јер је на дан Крштења и Богојављења Господ, осветивши воду својим погружењем у реци Јордану, осветио и показао да је читава твар света и да је са благодарношћу и молитвом, благодарношћу Богу, морамо узимати и њој се обраћати. Само у тој одлуци и на таквом путу слушамо глас Божји, глас Јеванђеља – дакле, свој глас природни и аутентични, глас себе освећеног – слушамо и твар и природу, освећену и просвећену у том двоједином путу, и имамо, браћо и сестре, овај свет као дар Божји и као могућност да у њему потпуно упознамо Бога, упознамо себе и упознамо вољу Његову познавајући и све друге људе. У том познању Бога, себе и ближњега јесте место и простор прослављања јављеног Једног Бога у Тројици, Оца и Сина и Светог Духа, сада и овде и у

векове, векова. Амин!

spc.rs